

τήν αγάτση.

«Ένα βράδι, πάνε τέσσερες νύκτες από τότε, αν μ' έβλεπες δέν θα με γνώριζες... Μία τρελλή παρέα είχαμε αποφασίσει να δώσουμε ένα χορό κουρελήδων. Έβιασε όλοι καρμφοί και πλούσιοι κ' έκει ήταν τό γούστο. Δέν έξρω τίνας ήταν ή ήδέα, μιά λογαριάζαμε να γελώσουμε πολύ στο Κανέ, άπου θα δίναμε τό χορό.

»Αν μ' έβλεπες, άπως ήμουν άκείνο τό βράδι, χωρίς κολλάρο, μ' ένα λιγδωμένο και ξετυσμένο πανωφόρι, μ' ένα πανταλόνι σχισμένο, ένα παλινάτελλο, κ' ένα ζευγάρι παπούτσια τρώπια, θα μ' έπαρνες για ζητιάνο. Μακαριαστέρα για να φάνομαι βρώμικος, με μουντζούρες στο πρόσωπο κ' έβαλα μία περρούκα από άστρα άκάθαθα μαλλιά, σαν άχρειο και γκροζα λερωμένα γένεια. Τά χέσια μου ήταν βρώμικα και τά νύχια μου είχαν κένθος. Έπηρα ένα ραβδί στο χέρι μου και βγήκα να πάω πεζός στο χορό. Στην όδω Ματωμέν είδα να μπαίνει μία γυναίκα, μιά από τίς γυναίκες άκείνες, που μου άρεσαν τότε... Έλαφροίτση, αλλά κολοντιμένη και άρωματιομένη...

»Εστάθηκα άξ' όξω και την κίτταξα από τό γυαλί της βιτρίνας, πάνω από τά κουτιά με τούς άστακούς, τίς γαρίδες και τίς τρούφες. Έξαμα τότε άκουσα μιά γλυκειά φωνή να μου λέη σ' αὐτή :

«Μου έπιρρέετε, καλέ μου άνθρωπε, να σάς προσφέρω αυτό ;

»Έγύρισα κ' είδα τότε πίσω μου μιά άλλη γυναίκα ν' άπλώνη τό χέρι της και να μου δίνη ένα δεκάφραγο...

»Η γυναίκα αυτή ήταν ή σημερινή μου σύζυγος...

»Εκείνο που μουκανε εύθες έξ' άρχης έντύπωση, πριν άκόμα την κίτταξω, ήταν ό τόνος της φωνής της. Η φωνή εκείνη δέν ήταν καθόλου βαρειά. Σηχάνομα τίς γυναίκες που γον' βαρειά άντροίεκα φωνή. Είχε μιά φωνή βαθειά, μαλακή σαν βελούδο και σεμνή, σαν τί φωνή της ήταν και τά λόγια της.

»Η Μάρθα μου είχε πη τά λόγια που μου είπε σαν να μου ζητούσε χάρη, σαν να με παρακαλούσε να τί συγχωρήσω για τό θάφρος της, σαν να μου έπαισε την άδεια να φανή πανόμνη. Ό κουρελής εκείνος — δηλαδή έγώ — μπορει να μίν ήταν και ζητιάνος, μπορει να λιγούερε τά άωραία φαγώσιμα της βιτρίνας και να ποσθαλλάταν δίως αν τού τά πρόσφερε κανείς. Ό! αυτά τάνοισα σε μιά στιγμή μέσα, πριν την κίτταξω στο πρόσωπο. Κ' ύστερα την εκίτταξα και τότε... ναι, ναι... έξρω τί σέφτηρες βλέποντας τί Μάρθα. Δέν είνε από κείνες που οι άνδρες τίς λέν «ώραίες», δέν είνε «φιγγοράτες», δέν έχει «σώκ!». Μά είνε καλύτερη απ' ό! αυτά. Άγατητέ μου, έχει καρδιά... Την κίτταξα κ' έβιασα θαιμιομένος... Δέ μπορώ να σου έξηγήσω... Ήταν τό ντροπαλό χαμόγελό της, ήταν ή γλυκειά έκφρασις των ματιών της, ή τυφή κλωσίνη που χεχεί λίξε από την καρδιά της, ήταν κάτι τό άσύλληπτο και τό άνέξεραστο που ή θήρησι του άκόμα με συγναι; Δέν έξρω, μιά έννοια ε κείνη τί στιγμή πώς πρώτη φορά έβλεπα γυναίκα με ψηγή. Και τότε κάποια φωνή μου είπε μέσα μου : «Νά ή γυναίκα σοι!»

»Σ' έλεα τό χαριτωμένο των δέκα φράγκων. Τό χρστό πάντα άπάνω μου για φιλαχτό!... Παίρνοντάς το, είδα πώς ή νέα που με τόδινε φορούσε γάντια ξεθωριασμένα, περιαινό πανωφόρι, γαικά ή πό φρενική γούνα, κατελλόνα από κοινό καστόρι και κάλτσες από φινικό μετάξι. Μά ήσαν τόσο καθαρά όλα, και τά φορούσε με τόση άπλοκή φιλαρέσκεια! Πάω' όλίγο να κλάψω από συγναισι... Κ' έκείνη γελούσε ειγνενακά, λέγοντάς μου :

«Ζηλεύει κανείς τά όραία πράγματα που βλέπει...

«—Ω, δέν πιστεύω, τίς άπάντησα, πώς έσεις θα κάθεστε μπροστά στίς βιτρίνες των μπακάλικων και των ζαχαροπλαστειών να χεζεύετε...

»Μ' ένα χαριτωμένο γέλιο, μου είπε τότε :

«—Βέβαια, όχι μπρός στα μπακάλικα... Μά στα έμπορικά!... Έχουν όραία πραιατάκια στίς βιτρίνες τώρα, γάντια, παπουτσάκια, παιγνίδια, σκαχαλιζέτα κανείς... Εβιαστε όχτώ παιδιά στο σπίτι κ' έγώ ή μεγαλειότερη... Πρέπει να φροντίσω για τά μικρά... Και διακόπτοντας ξαφνικά τί διήγησή της, έπρόσθεσε :

«—Μά μήπως είστε άνεργος, καλέ μου άνθρωπε; Μήπως μπο-

ρείτε να καθαρίζετε τλάμα και να κάνετε παρκέ; Όχι σε μιάς... Έχω μιά φίλη που άρρώστισε ό καρμαίρης της... Θέλετε να σάς

οτείλω με μιά σημείωσι μου ;

»Αν ήθελα, λέει! Καταλαβαίνεις γιατί. Άπό τί φίλη που θα ή έστελε, θα μάθαινα ύστερα τί δική της διεθίνθη. Άλλωστε, παρ' όλίγο να ληθοδω. Η κάρτα που μου έδωσε για τί φίλη της, έγγραφε : Μ ά ρ θ α Λ α μ π ρ α κ έ ν ο. Και άφηρημένος έρώτησα :

«—Λαμπραζέν; Τού καθηγητού Λαμπραζέν της Σοφόντης ;

»Μπορεί νάμου κουρελής, μά όχι και άγρωμάτος έντελώς. Κ' έπρόσθεσα για να μίν την ξαφνίσω :

«—Πήγα μιά φορά στο μάθημά του. Έκανε διαβολέμενο κρυό εκείνη την ήμερα... Δέν ήμουν και τόσο κουρελής όσο σήμερα και μπήρα στην αίθουσα των παραδόσεων για να ζεσταθώ...

»Μόλις χωριστήκαμε, γύρισα άμέσως στο σπίτι. Τηλεφώνησα του Κανέ πώς ήμουν άρρωστος και δέν θα πήγαινα στο χορό... Δέν είχα άρεξι πειρά για τρέλλες... Έτελεώσε... Ένοιωσα πώς έπρεπε ν' αλλάξω πειρά ζωή, να γίνω άξιος της γυναίκα μου. Γιατί μιά μέρα θα τά μάθαινε ό! αυτά. Ήταν πειρά γυναίκα μου... Θα τίς έχάμια γάντια και γούνες και διαμαντικά και φορέματα, όλα όσα έδλεπε στίς βιτρίνες. Την άλλη μέρα φώναξα τον Είγνενο, τον ίτηρέτη μου και μούδειξε πώς γίνεται τό παρκέ. Έπηρα λοιπόν ό ίδιος και παρκετάρησα τό σπίτι της φίλης της. Τάκανα τό πάτομα γυαλί... Τόσο που κ' ή ίδια ή κυρία μουτε πώς ποτέ άλλοτε δέν έγνώρισε τόσο τό πάτομα...»

—Κ' ύστερα; έρώτησα.

«Υστερα; Αυτό ήταν όλο. Τό παρκετάρησιμα ήταν ή τελευταία μου τρέλλα... Άπό τί φίλη της έμαθα τί διεθίνθη της Μάρθα. Τίν έξηγήσα και την άρωακονιάστσα. Την άλήθεια για τό γέροκουρελή που τοδίδωσε τό δεκάφραγο τίς την είπα μετά τό γεύμα...

Και με θρησκευτικήν ευλάβεια, ό φίλος μου Λοίξ έβγαλεν από τό πορτοφόλι του ένα φάκελλο κ' ένα δεκάφραγο μέσα.

—Είνε ή έλεημοσύνη της; μούπε.

Έκείνη τί στιγμή μπήκε και ή Κα Μουταίγζ στο κατιστήσιο.

—Τί λέν οι δυο φίλοι; ρώτησε.

—Μου λέει ό Λοίξ, άπάντησα χαμογελώντας, ότι ξέρει να γυαλίξη περίφημα τό παρκέ...

—Τόσο καλά, είπε γελώντας ή Μάρθα, όστε από τό πολύ γυαλίσιμα γλώστρησε ό ίδιος κ' έπεσε...

—Στην άγκαλιά σου! συμπλήρωσεν ό Λοίξ με τρυφερότητα.

ΕΡΡΙΕΤΗ ΧΑΡΑΣΣΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Η περίφημος Άρτεμις του Πονατιέ, ή όποια μέχρις ήλικίας 60 έτών κρατούσε μπλεγμένο στα έρωτικά της δίχτυα τον Έρροξ Β' της Γαλλίας, είχε — καθώς έλεγαν ή κακές γλώσσες της εποχής εκείνης—και μιά μικρή σπουδή με καίριο στρατόαρχη.

Μιά μέρα ό βασιλεύς πήγε στο σπίτι της όραίας Άρτέμιδος, σε στιγμή που αυτή δέν τον περιέμενε. Τότε ό φίλος της στρατόαρχη, ό όποιος έτυχε να βρισκετα εκεί και να συνδιαλέγεται τρυφερότατα με την Πονατιέ, τρίψωσε κάτω απ' τό κρεβάτι... Αυτό όμως δέν ξεφυγε την προσοχή του βασιλέως.

Ότώρα, ό Έρροξ, προσποιούμενος ότι δέν είχε καταλάβει τίποτε, κάθισε απαθείστατο στο τραπέζι, στο όποιο παρετέθη άμέσως ένα πρόχειρο πρόγευμα από ξερά φρούτα και σπάνια λιζέρ. Μά πριν άκόμα άρχισι να τρώνε, πήρε μιά φουχτα από τά ξερά φρούτα και τά πέταξε κάτω απ' τό κρεβάτι.

—Τί κάνετε αυτού. Μεγυλιότατε; ρώτησε τότε ή Άρτεμις, όχηρη και ταραμμένη.

—Τίποτε, φίλτατη μου, άπάντησε απαθείστατα ό Έρροξος. Άπλωώς φροντίσω να προγειματίσιμει όλοι σ'... παρενθισόμενοι!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Η νεότης δέν έχει ύποφέρει τόσο, όστε να μπωρή να παρηγορηθ. Λεγκουβέ

—Όλοι ζητούν να έχουν ένα ειλικρινή φίλο, λίγοι όμως προσπαθούν να είνε οι ίδιοι ειλικρινείς.

Ρουσσώ
—Οι άνθρωποι θύ κατορθώναν περισσότερο πράγματα αν έπείστευαν λιγότερο στο άδύνατο.
Βολταίρος

Τη φανταζόμουνα όμοια με κινηματογραφικό άστέρα, με μαλλιά ξαθά, σπασιδωμένα, κοκκεία...

